

er, fordi det er en nødvendig Begrundelse af det Følgende. For at Efterføetningen kan komme paa en saadan Maade, at det bliver klart, hvad der menes, maae vi forud have sagt: uagtet det og det er Tilfældet, thi ellers vilde vort følgende Raisonnement staae i Luften. Det ærede Medlem meente at forsvare Adresseforslagets Udtryk ved at sige, at der var Forskjel paa de Maader, hvorpaa vi kunne staae en kraftig Finantistilstand tilveie; han sagde, at der jo i den Henseende var forskjellige Veie at gaae. Men det ærede Medlem maa jo lægge Mærke til, at der staaer i Adresseforslaget, at vi ikke ville slye nogen Anstrengelse, altsaa gjøre alle mulige Anstrengelser, baade ved at paalægge Skatter og paa alle mulige andre Maader; det er et saa udstrakt Udtryk, at det indbefatter alt Muligt i sig. Det ærede Medlem talte ikke om Udtrykket, at de store Offre, den nuværende Slægt allerede har bragt, ikke skulle være frugtesløse. Det ærede Medlem meente, at han kunde forsvare Sætningen om, hvad vi vente, at Hans Majestæts Regjering skal gjøre. Jeg skal gjøre det ærede Medlem opmærksomt paa, at det havde været fuldkomment constitutionelt rigtigt, om der var kommet en Ytring til, saa at der havde staaet: Hans Majestæts Regjering i Forbindelse med Rigsdagen vil bidrage til, at det og det skeer. Men at forlange, at Regjeringen skal gjøre det uden med et Ord at nævne, at der er en Magt ved Siden, der skal være med, finde vi ikke correct i en Adresse. Hertil troer jeg at kunne indskrænke mig, naar jeg seer hen til de Bemærkninger, som det ærede Medlem gjorde.

Carlson: Jeg skal ikke forfølge disse meget interessante og vistnok meget skarpsindige Undersøgelser, som vi nu have hørt. Jeg skal blot tillade mig at sige et Par Ord om Adressen, og navnlig først om den første Deel af den. De Herrer vilde have lagt Mærke til, at den første Deel er overeensstemmende med den Adresse, som er gaaet igjennem i Landsthinget. Den væsentlige Deel i Redactionen af den tør jeg maaskee nok tillægge et Landsthingsmedlem, som man i Almindelighed ikke anseer enten for ubesindig eller for en over-

dreven Skandinaver. Hvad jeg troer, man vil indromme her, hvor der jo er baade saakaldte Skandinaver og Ikke-Skandinaver tilstede, er, at man, i alt Fald naar man ønsker Tilslutning til Adressen, maatte vælge Udtrykkene saaledes, at man kunde vente, at saa Mange som muligt kunde forenes derom. Jeg har altid været af den Mening, at en Adresse ikke var det Sted, hvor man skulde udtale sine skandinaviske Anskuelser; hvis man nærrede dem; men jeg har ikke fundet det aller ringste Anstød i de Udtryk, som her ere valgte, og jeg troer ikke, at man med Billighed kan finde dem anstodeltge. Jeg troer ogsaa, at den Omstændighed, at de ere gaaede igjennem i det andet Thing uden saadanne skarpsindige Bemærkninger imod dem, som vi her have hørt, vidner om, at man rolig kan stemme for den. Naar Udtrykkene: „som et Vidnesbyrd om, at dets Fyrstes mødes i Erkendelsen af den høie Betydning, Enighed og Sammenhold mellem Rigerne vil have for disses fremtidige Selvstændighed og Udvikling,“ ere bleve særlig fremhævede som urigtige, da maa jeg sige, at jeg troer neppe, der er ret mange Medlemmer her, som ikke ville indromme, at hos disse forholdsvis smaa Folk og Nabofolk er der den største Opfordring, saaledes som Verdensstillingen er, til at erkjende, at de i mange Henseender have fælles Interesser og kunne blive udsatte for fælles Farer. Men dette er paa ingen Maade, hvad man i Almindelighed kalder Skandinavisisme. Et Folkethinget kan udtale, at det glæder sig over og tør forudsætte, at Fyrsterne erkjende Betydningen for Rigerens Selvstændighed af, at de slutte sig saa nær sammen, som Omstændighederne tilstede, i Erkendelsen af, at de ere udsatte for samme Fare, synes mig ikke, at Noget, og allermindst det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgfreds (S. N. Hansen), maatte kunne have Noget imod. Man har ligeledes været imod, at der i den fjerde sidste Linie staaer: Vi fastholde Haabet om, at det maa lykkes at naae en Overenskomst osv. Jeg kan imidlertid ikke finde det rigtigt, at man reent vil opgive Haabet og blot indskrænke sig til, hvad jeg, naar det paa den